

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

16 юни 2016 година *

„Обжалване — Конкуренция — Член 81 ЕО — Картели — Пазари на калциев карбид на прах и на гранули, както и на магнезий на гранули в значителна част от ЕИП — Определяне на цени, подялба на пазара и обмен на информация — Отговорност на дружеството майка за извършените от дъщерните му дружества нарушения на правилата на конкуренцията — Решаващо влияние, упражнявано от дружеството майка — Оборима презумпция в случай на притежаване на 100 % от капитала — Условие за оборването на тази презумпция — Неспазване на изрично указание“

По дело C-155/14 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 3 април 2014 г.,

Evonik Degussa GmbH, установено в Есен (Германия),

AlzChem AG, предишно AlzChem Trostberg GmbH, установено в Тростберг (Германия),

представявани от C. Steinle и I. Bodenstein, Rechtsanwälte,

жалбоподатели,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват G. Meessen и R. Sauer, в качеството на представители, подпомагани от A. Böhlke, Rechtsanwalt,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: T. von Danwitz, председател на четвърти състав, изпълняващ функцията на председател на пети състав, D. Šváby (докладчик), A. Rosas, E. Juhász и C. Vajda, съдии,

генерален адвокат: P. Mengozzi,

секретар: L. Carrasco Marco, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 4 юни 2015 г.,

* Език на производството: немски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 3 септември 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си Evonik Degussa GmbH (наричано по-нататък „Degussa“) и AlzChem AG, по-рано AlzChem Trostberg GmbH, искат отмяната на решение на Общия съд на Европейския съюз от 23 януари 2014 г., Evonik Degussa и AlzChem/Комисия (T-391/09, непубликувано, EU:T:2014:22, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което посоченият съд отхвърля отчасти тяхната жалба с предмет искане за отмяна на Решение C(2009) 5791 окончателен на Комисията от 22 юли 2009 година относно производство по член 81 от Договора за ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39.396 — Калциев карбид и реагенти на базата на магнезий за стоманодобивната и газовата промишленост) (наричано по-нататък „спорното решение“), доколкото то се отнася до тях, както и, при условията на евентуалност, искане за изменение на посоченото решение, с цел, от една страна, да се отмени наложената им глоба или да се намали нейният размер, и от друга страна, посочената глоба да се наложи в пълен размер на SKW Stahl-Metallurgie GmbH (наричано по-нататък „SKW“), при условията на солидарна отговорност с жалбоподателите.

Правна уредба

- 2 Член 23 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 и 82 от Договора (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) предвижда режима на глобите, които могат да бъдат наложени от Европейската комисия на основание членове 81 ЕО и 82 ЕО.

Обстоятелствата по спора и спорното решение

- 3 Обстоятелствата по спора са изложени в точки 1—4 от обжалваното съдебно решение, както следва:
 - „1 Със [спорното решение] [Комисията] констатира, че главните доставчици на калциев карбид и магнезий за стоманодобивния и газовия сектор са нарушили член 81, параграф 1 ЕО и член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП), като в периода от 7 април 2004 г. до 16 януари 2007 г. са участвали в едно продължено нарушение. То се изразява в поделяне на пазари, фиксиране на квоти, разпределяне на клиенти, фиксиране на цени и обмен на чувствителна търговска информация относно цените, клиентите и обема на продажбите в ЕИП, с изключение на Ирландия, Испания, Португалия и Обединеното кралство.
 - 2 Производството е образувано, след като на 20 ноември 2006 г. Akzo Nobel NV подава искане за освобождаване от глоби по смисъла на Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на глоби в случаите на картел (ОВ С 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер“).
 - 3 В член 1, буква е) от [спорното] решение Комисията констатира, че Degussa и AlzChem Hart GmbH (впоследствие AlzChem Trostberg GmbH, а след това [AlzChem]) — жалбоподателите — са участвали в нарушението от 22 април до 30 август 2004 г. От

съображения 226 и 227 от [спорното] решение следва, че двете дружества са счетени за отговорни за спорното нарушение поради прякото участие в него от страна на служители на SKW Stahl-Technik GmbH & Co. KG, чиято фирма от 2005 г. е променена на [SKW]. Съгласно съображения 227, 228 и 235 от [спорното] решение през първата част от периода на своето участие в спорния картел SKW е било дъщерно дружество, в което жалбоподателите притежават 100 % от капитала.

4 В член 2 от [спорното] решение Комисията налага на жалбоподателите поради участието им спорното нарушение, от една страна, глоба в размер на 1,04 милиона евро, като постановява, че те отговарят солидарно със SKW за заплащането ѝ [член 2, буква ж)], и, от друга страна, глоба в размер на 3,64 милиона евро, за заплащането на която те отговарят солидарно [член 2, буква з)]“.

4 По отношение на периода от 1 септември 2004 г. до 16 януари 2007 г., през който целият капитал на SKW вече се притежава не от AlzChem и Degussa, а от SKW Stahl-Metallurgie Holding (наричано по-нататък „SKW Holding“) и Arques Industrie AG, понастоящем Gigaset AG (наричано по-нататък „Gigaset“), Комисията констатира, че SKW, SKW Holding и Gigaset са участвали в разглежданото нарушение и/или трябва да понесат отговорност за него. С член 2, буква е) от спорното решение, изменено със решение по дело Gigaset/Комисия (T-395/09, EU:T:2014:23), тя налага на SKW и SKW Holding като солидарни длъжници глоба в размер на 13 300 000 EUR, част от която, по-точно 12 300 000 EUR, е наложена и на Gigaset, което е солидарно отговорно за плащането на посочената сума.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

5 С жалба, постъпила в секретариата на Общия съд на 5 октомври 2009 г., жалбоподателите искат главно отмяната на спорното решение в частта, която се отнася до тях, и при условията на евентуалност, от една страна, намаляване на размера на наложените им по силата на член 2, букви ж) и з) от посоченото решение глоби, и от друга страна, налагането на посочените глоби в пълен размер на SKW при условията на солидарна отговорност с тях.

6 В подкрепа на своята жалба жалбоподателите излагат доводи, които не са структурирани по основания и които Общият съд приема, че се отнасят, първо, до обстоятелството, че на самите те носят отговорност за нарушението, извършено от тяхното дъщерно дружество SKW, второ, до размера на наложените им глоби, трето, до солидарната отговорност на SKW за плащането на тези глоби, и четвърто, до противоречието на спорното решение с решение на Общия съд от 3 март 2011 г., Siemens и VA Tech Transmission & Distribution/Комисия (T-122/07—T-124/07, EU:T:2011:70), като последното твърдение за нарушение е направено в рамките на искане за предприемане на процесуално-организационни действия и в съдебно заседание.

7 С обжалваното съдебно решение Общият съд уважава частично жалбата. Диспозитивът на това решение гласи следното:

„1) Отменя член 2, букви ж) и з) от [спорното] решение в частта, която се отнася до [Degussa] и [AlzChem], с уточнението обаче, че отмяната не засяга погасителния ефект на което и да е плащане от страна на едното или другото от двете дружества по наложената им солидарно глоба за нарушението на [SKW], установено в член 1, буква е) от посоченото решение, и по наложената на последното дружество глоба с член 2, буква ж) от същото решение.

- 2) Налага следните глоби за нарушението на [Degussa] и AlzChem, установено в член 1, буква е) от [спорното] решение:
- на [Degussa] и на AlzChem солидарно: 2,49 милиона евро с уточнението, че ще се счита, че [Degussa] и AlzChem са изплатили тази глоба до размера на заплатените от [SKW] суми по наложената му глоба в член 2, букви е) и ж) от същото решение;
 - на [Degussa]: 1,24 милиона евро, която глоба дружеството трябва да заплати само.
- 3) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.
- 4) [Degussa] и AlzChem понасят две трети от собствените си съдебни разноски и две трети от съдебните разноски на Европейската комисия. [Комисията понася една трета от собствените си съдебни разноски и една трета от съдебните разноски на [Degussa] и AlzChem“.
- 8 От това решение следва, че глобите, наложени на дружествата, които са били част от стопанската единица, притежавана от Degussa в качеството на контролиращо дружество майка, поради участието на SKW в разглежданото нарушение в периода от 22 април 2004 г. до 30 август 2004 г. са следните:
- на SKW : 1,04 милиона евро, по силата на член 2, буква ж) от спорното решение,
 - на Degussa и AlzChem солидарно: 2,49 милиона евро, като следва да се уточни, че Общият съд е указал, че ще се счита, че двете дружества са изплатили тази глоба до размера на заплатените от SKW суми по наложената му глоба в член 2, букви е) и ж) от спорното решение, съответно за периодите от 1 септември 2004 г. до 16 януари 2007 г. и от 22 април 2004 г. до 30 август 2004 г., и
 - на Degussa: 1,24 милиона евро.

Искания на страните в производството по обжалване

- 9 Degussa и AlzChem искат от Съда:
- да отмени изцяло обжалваното съдебно решение, доколкото се отнася до тях, и да отмени спорното решение в частта, която се отнася до тях,
 - при условията на евентуалност, да намали размера на наложените им глоби по силата на член 2, букви ж) и з) от спорното решение,
 - при условията на евентуалност спрямо предходното, да измени член 2, букви ж) и з) от спорното решение, така че SKW да бъде обявено за солидарно отговорно за пълния размер на наложените им глоби,
 - при условията на евентуалност спрямо предходното, да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Общия съд, и
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 10 Комисията иска от Съда:
- да отхвърли жалбата и

— да осъди жалбоподателите в производството по обжалване да заплатят съдебните разноски.

По жалбата

- 11 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите изтъкват пет основания.
- 12 Първото основание е нарушение на член 81 ЕО, на принципа на личната отговорност, на презумпцията за невиновност и на принципа на виновната отговорност. В твърденията си за наличие на второто основание жалбоподателите изтъкват, че Общият съд е нарушил тяхното право на изслушване и член 296 ДФЕС, доколкото не е приел техните доводи във връзка с противоречието на спорното решение с решение на Общия съд от 3 март 2011 г., Siemens и VA Tech Transmission & Distribution/Комисия (T-122/07—T-124/07, EU:T:2011:70). Третото основание се отнася до неизпълнението от страна на Общия съд на неговото задължение за мотивиране и на принципа за равно третиране. В рамките на четвъртото основание, което е изтъкнато при условията на евентуалност, жалбоподателите поддържат, че Общият съд не е спазил принципа на правна сигурност, принципа *nulla poena sine lege certa*, както и своето задължение за мотивиране. На последно място, в рамките на петото основание, което отново се изтъква при условията на евентуалност, се сочат нарушение на член 81 ЕО, на тяхното право на изслушване и на член 23 от Регламент № 1/2003.
- 13 В съдебното заседание за изслушване на устните състезания жалбоподателите са оттеглили второто основание.

По първото основание — нарушение на член 81 ЕО, на принципа за личната отговорност, на презумпцията за невиновност и на принципа за виновната отговорност

Доводи на страните

- 14 С твърденията си за наличието на първото основание, с които се оспорват точки 70—119 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите упрекуват Общия съд, че е нарушил член 81 ЕО, както и принципите на личната отговорност, на презумпцията за невиновност и на виновната отговорност, като поставя твърде високи изисквания за оборването на презумпцията за действително упражняване на решаващо влияние от тяхна страна върху SKW, което води до незачитането на нейния характер на оборима презумпция.
- 15 От една страна, жалбоподателите оспорват изложения в точки 102—107 от обжалваното съдебно решение отказ на Общия съд да допусне оборването на посочената презумпция, макар да изтъкват, че SKW е участвало в спорния картел в явно нарушение на техните изрични указания, посочени в точки 91 и 102 от обжалваното съдебно решение, с които на едноличния управител на SKW се разпорежда да не сключва с конкурентите споразумения във връзка със суровини за десулфуризация на чугуна. Според жалбоподателите това положение е доказателство за липсата на действително упражняване на решаващо влияние върху SKW.
- 16 Те също така критикуват Общия съд, че е приел за неотнормирана посочената в точка 107 от обжалваното съдебно решение и направена към момента на настъпване на фактите декларация на търговския директор SKW, че директорът на AlzChem нямал на разположение средства, за да осигури спазването на тези указания. Подобна декларация обаче била доказателство за липсата на действително упражняване на решаващо влияние от страна на автора на указанието върху неговия адресат.

- 17 Освен това жалбоподателите изтъкват, че за да се носи отговорност за нарушение по член 81 ЕО, определящото обстоятелство не е само възможността да се упражнява решаващо влияние, а неговото действително упражняване, като това се потвърждава в точка 62 от решение от 12 декември 2007 г., Akzo Nobel и др./Комисия (T-112/05, EU:T:2007:381). По многобройни поводи обаче, и по-специално по отношение на споменатия в точки 108—113 от обжалваното съдебно решение оборот на SKW, Общият съд приема, че е достатъчно хипотетично влияние, основано на спекулативни данни, без да установи действителното упражняване от страна на жалбоподателите на такова решаващо влияние върху посоченото дружество.
- 18 Жалбоподателите упрекуват също така Общия съд, че въз основа на преценката на съществувало преди периода на нарушението положение е направил заключение за посочения период, въпреки че те твърдят, че никога не са упражнявали решаващо влияние. Освен това те критикуват Общия съд, че се е ограничил да подложи на преценка техните отношения с SKW от гледна точка на разпределянето на дружествените дялове и на ръководния персонал, без да разгледа конкретно дали те действително са упражнявали решаващо влияние върху своето дъщерно дружество.
- 19 От друга страна, жалбоподателите упрекуват Общия съд, че е отказал да установи липсата на действително упражняване на решаващо влияние от тяхна страна върху SKW, въпреки че последното дружество управлява дейността си самостоятелно, докато жалбоподателите са се занимавали с прехвърлянето, както и че доказателствата сочат за недоверието на това дружество спрямо дружествата майки, както е видно от декларацията на г-н N., посочена в точка 105 от обжалваното съдебно решение.
- 20 По-специално Общият съд преценил неправилно доказателствената тежест при оборването на презумпцията за действително упражняване на решаващо влияние, като се основава на теоретичната възможност за влияние на жалбоподателите върху SKW, а не на конкретното му положение. Според жалбоподателите те не следвало да докажат, че не са могли по принцип да упражняват никакво решаващо влияние върху SKW, а само че в конкретния случай не са упражнявали действително влияние от такова естество. В точки 82, 83, 88, 89, 93, 94—98 и 108—113 от обжалваното съдебно решение обаче Общият съд се основал само на тяхната теоретична възможност за влияние върху SKW.
- 21 На последно място, жалбоподателите изтъкват, че като приема, че обикновеното задължение на SKW да докладва на Alzchem за действително упражняване на решаващо влияние, Общият съд е изопачил доказателствата.
- 22 Комисията поддържа, че това основание е недопустимо, тъй като с него жалбоподателите оспорват направената от Общия съд преценка на фактическите обстоятелства и на представените му доказателства. Във всички случаи според Комисията това основание трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

– По допустимостта

- 23 Следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда само Общият съд е компетентен да установява и преценява фактите и по принцип да проверява доказателствата, които е приел в подкрепа на тези факти. Всъщност, след като тези доказателства са редовно събрани и са спазени общите принципи на правото и приложимите процесуални правила относно доказателствената тежест и събирането на доказателствата, само Общият съд може да преценява какво значение да придаде на представените пред него доказателства. Следователно, освен в случай на изопачаване на доказателствата, тази преценка не представлява правен

въпрос, който в това си качество да подлежи на контрол от Съда (решение от 20 януари 2016 г., Toshiba Corporation/Комисия, C-373/14 P, EU:C:2016:26, т. 40). Освен това подобно изопачаване трябва ясно да личи от материалите по делото, без да е необходимо да се прави нова преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата (решение от 28 януари 2016 г., Éditions Odile Jacob/Комисия, C-514/14 P, EU:C:2016:55, т. 73 и цитираната съдебна практика).

- 24 В конкретния случай, както посочва генералният адвокат в точка 75 от своето заключение, Общият съд не изопачава представените му доказателства, като приема в точка 87 от обжалваното съдебно решение, че наложеното на управителя на SKW задължение да изпраща редовни доклади до директора на AlzChem представлява допълнителна индигия, че последното дружество влияе по решаващ начин върху решенията на първото посочено дружество.
- 25 Следователно, тъй като жалбоподателите оспорват направените от Общия съд преценки на фактическите обстоятелства, включително изложените в точки 87 и 107 от обжалваното съдебно решение, оплакванията им са недопустими.
- 26 Оплакванията на жалбоподателите обаче са допустими в частта, в която се оспорва методът, възприет от Общия съд при преценката на характера на доказателства на изтъкнатите от жалбоподателите обстоятелства с цел да оборят презумпцията, че са упражнявали решаващо влияние върху SKW, в частта, в която се критикува Общия съд, че е приел, че проявата от страна на дъщерно дружество на поведение, което е в явно противоречие с указанията на неговото дружество майка, не може да обори тази презумпция, както и в частта, в която той е упрекнат и че е възприел прекалено ограничителен критерий, чиято последица е превръщането на тази презумпция в необорима. Всъщност поставеният с тези оплаквания въпрос дали при своята преценка на фактите и доказателствата Общият съд е приложил правилен правен критерий, е правен въпрос, който подлежи на контрол от страна на Съда в рамките на производството по обжалване (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2013 г., Комисия/Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, т. 59 и цитираната съдебна практика).

– По съществото на спора

- 27 Най-напред следва да се отбележи, че от постоянната практика на Съда следва, че дружество майка може да носи отговорност за поведението на свое дъщерно дружество в частност когато, макар да има отделна правосубектност, това дъщерно дружество не определя самостоятелно пазарното си поведение, а по същество изпълнява указанията, които му дава дружеството майка, по-конкретно с оглед на икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта. Всъщност в такъв случай, като се има предвид, че дружеството майка и неговото дъщерно дружество са част от една и съща стопанска единица и по този начин представляват едно предприятие по смисъла на член 81 ЕО, Комисията може да адресира до дружеството майка решение за налагане на глоби, без да е необходимо да доказва личното участие на последното в нарушението (вж. в този смисъл решение от 5 март 2015 г., Комисия и др./Versalis и др., C-93/13 P и C-123/13 P, EU:C:2015:150, т. 40 и цитираната съдебна практика).
- 28 От също така установената практика на Съда следва, че в особения случай, когато дружество майка пряко или косвено притежава изцяло или почти изцяло капитала на свое дъщерно дружество, което е извършило нарушение на правилата на конкуренция на Съюза, съществува оборима презумпция, че дружеството майка действително упражнява решаващо влияние върху дъщерното си дружество (решения от 29 септември 2011 г., Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 56 и цитираната съдебна практика и от 5 март 2015 г., Комисия и др./Versalis и др., C-93/13 P и C-123/13 P, EU:C:2015:150, т. 41).

- 29 При тези условия е достатъчно Комисията да докаже, че целият капитал на дадено дъщерно дружество пряко или косвено е притежание на дружеството майка, за да приеме, че презумираният факт е налице. Вследствие на това Комисията ще може да приеме, че дружеството майка носи отговорност за поведението на своето дъщерно дружество и е солидарно отговорно за плащането на наложената му глоба, освен ако дружеството майка, в чиято тежест е да обори тази презумпция, не представи достатъчно доказателства, че дъщерното му дружество има самостоятелно поведение на пазара (вж. в този смисъл решение от 5 март 2015 г., Комисия и др./Versalis и др., C-93/13 P и C-123/13 P, EU:C:2015:150, т. 42 и 43 и цитираната съдебна практика).
- 30 Следователно, когато презумпцията се прилага, което жалбоподателите в конкретния случай не оспорват, това означава, че освен ако тя не е оборена, действителното упражняване на решаващо влияние от дружеството майка върху дъщерното му дружество се счита за доказано и е основание Комисията да търси отговорност от първото дружество за поведението на второто, без да е необходимо да представя никакво допълнително доказателство.
- 31 Всъщност, когато се прилага презумпцията за действително упражняване на решаващо влияние, тя следва да се обори само от дружеството майка, което притежава изцяло или почти изцяло капитала на дъщерното си дружество.
- 32 За да обори презумпцията, дружеството майка следва в рамките на производствата по обжалване на решение на Комисията да предостави на преценката на съда на Съюза всяко доказателство относно организационните, икономическите и юридическите връзки между него и неговото дъщерно дружество, с което може да се установи, че двете дружества не съставляват един стопански субект (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2011 г., General Química и др./Комисия, C-90/09 P, EU:C:2011:21, т. 51 и цитираната съдебна практика).
- 33 За да се прецени дали посоченото дъщерно дружество определя самостоятелно своето поведение на пазара или по същество изпълнява указанията, които му дава дружеството майка (вж. в този смисъл решение от 11 юли 2013 г., Комисия/Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, т. 38 и цитираната съдебна практика), съдът на Съюза е длъжен да вземе предвид всички относими обстоятелства, които могат да са различни в зависимост от случая, и не могат да бъдат изчерпателно изброени (решение от 26 септември 2013 г., The Dow Chemical Company/Комисия, C-179/12 P, EU:C:2013:605, т. 54).
- 34 В рамките на тази дейност Общият съд следва да извърши преценка на настъпилите в периода на нарушението факти, без обаче да се засяга възможността да се основе на свързани с предишен период обстоятелства, доколкото може да установи, че тези обстоятелства са от значение за периода на нарушението и не прилага автоматично за този период изводите, направени въз основа на преценката на настъпили преди това обстоятелства.
- 35 В конкретния случай от съвместното разглеждане на точки 100—107 от обжалваното съдебно решение следва, че направената от Общия съд преценка е в съответствие с тези изисквания.
- 36 Така, след като в точка 99 от обжалваното съдебно решение стига до заключението, че жалбоподателите не са доказали, че преди 1 януари 2004 г. не са упражнявали действително решаващо влияние върху търговската политика на SKW, в точка 100 от посоченото решение Общият съд указва, че следва да се провери обстоятелството дали подобен извод се налага във връзка с периода на нарушението, и в по-общ план, във връзка с периода след 1 януари 2004 г. В този контекст той подчертава в точки 106 и 107 от това решение, че припомнените в точки 102—105 от него твърдения на жалбоподателите, които не са оспорени или не са надлежно оспорени в рамките на настоящото производство по обжалване, не дават възможност

да се докаже, че през 2004 г. те вече не упражняват действително такова влияние, като, както беше напомнено в точка 23 от настоящото решение, той е компетентен да направи тази преценка.

- 37 Следователно Общият съд е могъл, без да допусне грешка при прилагането на правото, да вземе предвид положението преди 1 януари 2004 г., за да отхвърли доводите на жалбоподателите, в рамките на които те поддържат, че са оборили презумпцията за действително упражняване от тяхна страна на решаващо влияние върху SKW.
- 38 Доколкото жалбоподателите критикуват Общия съд, че по-специално в точки 84—87, 88 и 89, 93—98 и 108—113 неправилно не е приел за оборена презумпцията за действително упражняване от тяхна страна на решаващо влияние върху SKW, като се основава на наличието на потенциално или теоретично влияние, следва да се отбележи, че това оплакване е последица от неправилно разбиране на обжалваното съдебно решение и следователно трябва да се отхвърли. Всъщност, обратно на твърденията на жалбоподателите, от посоченото съдебно решение следва, че Общият съд не се основава на наличието на потенциално или теоретично влияние от тяхна страна върху SKW, а само установява, че техните доводи не доказват, че не е действително упражнявано решаващо влияние от тяхна страна върху SKW и следователно не са достатъчни, за оборт основаната върху собствеността на капитала презумпция.
- 39 По отношение на оплакването, че Общият съд отказва да вземе предвид обстоятелството, че SKW участва в съответното нарушение при явно неспазване на посочените в точки 106 и 107 от обжалваното съдебно решение изрични указания на жалбоподателите, следва да се припомни, че както беше посочено в точки 32 и 33 от настоящото решение, когато разглежда въпроса дали презумпцията за действително упражняване на решаващо влияние е оборена, съдът на Съюза е длъжен да вземе предвид всички представени му доказателства.
- 40 В рамките на тази цялостна преценка, въпреки че наличието на изрично указание, дадено от дружеството майка на неговото дъщерно дружество, да не участва в нарушаващите конкуренцията практики на определен пазар, може да съставлява доказателствен факт за действителното упражняване на решаващо влияние от първото дружество върху второто, то обстоятелството, че последното не е спазило това указание, не може да се разглежда от Общия съд, както постъпва той в точки 90—92 от обжалваното съдебно решение, като доказателствен факт за действителното упражняване на такова влияние.
- 41 Следователно обстоятелството, че дъщерно дружество не спазва дадено от неговото дружество майка указание, не може само по себе си да е достатъчно, за да обоснове липсата на действително упражняване на решаващо влияние от страна на дружеството майка върху дъщерното дружество, тъй като Съдът вече е имал повод да уточни, че не е необходимо дъщерното дружество да е изпълнявало всички указания на дружеството майка, за да се докаже наличието на решаващо влияние, при условие че неизпълнението на дадените указания не се извършва поначало (вж. в този смисъл решение от 24 юни 2015 г., *Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce*, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 96 и 97).
- 42 Следователно Общият съд е могъл, без да допусне грешка при прилагането на правото, да приеме в точки 106 и 107 от обжалваното съдебно решение, че въпреки дадените от жалбоподателите инструкции на SKW да не участва в антиконкурентни споразумения на разглежданите пазари, жалбоподателите не са представили надлежно доказателство, че през периода на нарушението не са упражнявали решаващо влияние върху SKW.
- 43 На последно място, жалбоподателите упрекуват Общия съд, че е възприел прекалено ограничителен критерий, който прави необорима презумпцията за действително упражняване на решаващо влияние.

- 44 В това отношение Съдът вече е имал повод да уточни, че обстоятелството, че е трудно да се приведат доказателствата, необходими да се обори презумпция за действително упражняване на решаващо влияние, не означава само по себе си, че тя фактически е необорима, най-вече когато субектите, спрямо които действа тази презумпция, са в най-добра позиция, за да търсят такива доказателства в собствената си сфера на дейност (решение от 5 март 2015 г., Комисия и др./Versalis и др., C-93/13 P и C-123/13 P, EU:C:2015:150, т. 46 и цитираната съдебна практика).
- 45 Също така обстоятелството, че в рамките на своята преценка на фактическите обстоятелства и на доказателствата в настоящото дело Общият съд е констатирал, че жалбоподателите не са оборили презумпцията за действително упражняване на решаващо влияние, също не позволява да се приеме, че той е допуснал грешка при прилагането на правото, придавайки на тази презумпция необорим характер.
- 46 Следователно това оплакване не може да бъде уважено.
- 47 Тъй като всички направени от жалбоподателите оплаквания са отхвърлени, а преценката на фактическите обстоятелства и на доказателствата е от компетентността на Общия съд, първото основание на жалбата трябва да се отхвърли отчасти поради недопустимост и отчасти по същество.

По третото основание — нарушение от страна на Общия съд на принципа на равно третиране, на правото на жалбоподателите да бъдат изслушани, както и на неговото задължение за мотивиране

Доводи на страните

- 48 С третото изтъкнато от тях основание, в рамките на което се оспорват точки 287—289 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателите поддържат, че като не е намалил размера на наложената им глоба, Общият съд е нарушил принципа на равно третиране, тяхното право на изслушване, както и своето задължение за мотивиране.
- 49 В това отношение те изтъкват, че намаляването на размера на глобата се налага по две съображения. Първо, Общият съд следвало да приложи последиците от направената от него в точки 272—275 от обжалваното съдебно решение констатация, че при изчисляването на общата солидарно дължима от SKW глоба Комисията неправилно не взема предвид сумата, предвидена в точка 25 от Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264), т.нар. „входна такса“, и следователно нарушава принципа на равно третиране, като и принципите, уреждащи определянето на солидарните глоби.
- 50 На второ място, жалбоподателите поддържат, че както следва от решение от 23 януари 2014 г., SKW Stahl-Metallurgie Holding и SKW Stahl-Metallurgie/Комисия (T-384/09, непубликувано, EU:T:2014:27), което се отнася за периода на нарушение между 1 септември 2004 г. и 16 януари 2007 г., Комисията не е трябвало да намали в полза на SKW неговата глоба въз основа на Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер, тъй като направеното от жалбоподателите искане за освобождаване от глоба не се отнася до SKW, а то не направило такова искане от свое име и за своя сметка. От това жалбоподателите правят извод, че ако Комисията не бе допуснала посочените грешки, наложената на SKW глоба за първата част от нарушението за периода от 22 април 2004 г. до 30 август 2004 г. е трябвало да бъде значително по-висока.

- 51 Следователно, тъй като не е намалил наложените на жалбоподателите глоби, така че да премахне незаконосъобразната непропорционалност между наложените им глоби и наложената на SKW глоба на основание член 2, буква ж) от спорното решение, Общият съд нарушил принципа на равно третиране, при положение че в решение от 23 януари 2014 г., Gigaset/Комисия (T-395/09, EU:T:2014:23), постановено във връзка с жалба срещу член 2, буква е) от това решение, Общият съд в сходно положение намалява размера на глобата, наложена на Gigaset — дружеството майка на SKW след прехвърлянето му от страна на жалбоподателите — което Комисията приема за отговорно за поведението на SKW в периода от 1 септември 2004 г. до 16 януари 2007 г.
- 52 В това отношение жалбоподателите припомнят, че в точка 192 от решение от 23 януари 2014 г., Gigaset/Комисия (T-395/09, EU:T:2014:23), след като постановява, че „равното третиране на неравностойното положение на [Gigaset] и SKW има за последица, че им е наложена глоба в еднакъв размер, въпреки че разликата в размерите на наложените на тези две дружества глоби трябва да бъде един милион евро“, Общият съд е решил, „за да отстрани установената в ущърб на [Gigaset] разлика в третирането“ в рамките на упражняването на своята компетентност за пълен съдебен контрол да „намали с един милион евро размера на наложената със [спорното] решение глоба на [Gigaset]“.
- 53 Освен това, като не се е произнесъл по доводите, за които приема, че са късно изложени, тъй като били изтъкнати за първи път в репликата, и които се основават на нарушението на принципа на равно третиране, Общият съд нарушил тяхното право на изслушване и своето задължение за мотивиране. Всъщност жалбоподателите обясняват, че не били в състояние да изтъкнат тези доводи на по-ранен стадий от производството.
- 54 Според Комисията това основание е недопустимо, тъй като е извън рамките на предмета на първоинстанционното производство, и във всички случаи следва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

- 55 Най-напред следва да се припомни, че жалбоподател е легитимиран да подаде жалба пред Съда на основания, произтичащи от самото обжалвано съдебно решение и насочени към оспорването от правна страна на неговата обоснованост (вж. в този смисъл решения от 10 април 2014 г., Комисия и др./Siemens Österreich и др., C-231/11 P—C-233/11 P, EU:C:2014:256, т. 102 и от 10 април 2014 г., Areva и др./Комисия, C-247/11 P и C-253/11 P, EU:C:2014:257, т. 118 и 170 и цитираната съдебна практика).
- 56 Безспорно е обаче, че жалбоподателите твърдят, че Общият съд е допуснал грешки при прилагането на правото, като е преразгледал размера на наложените им глоби, а от точка 269 от обжалваното съдебно решение е видно, че преразглеждането от Общия съд е направено при упражняване на правомощието за пълен съдебен контрол по смисъла на член 261 ДФЕС.
- 57 Следователно, противно на твърденията на Комисията, разглежданото основание е допустимо.
- 58 При все това съгласно постоянната практика на Съда изтъкнатият от жалбоподателите принцип на равно третиране трябва да се съчетава със спазването на принципа на законност, съгласно който никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на друго (решение от 10 ноември 2011 г., The Rank Group, C-259/10 и C-260/10, EU:C:2011:719, т. 62 и цитираната съдебна практика).
- 59 Следователно, доколкото, както следва от точки 49 и 50 от настоящото решение, жалбоподателите се позовават в своя полза на правни нарушения, за които се твърди, че са допуснати при определянето на размера на наложената на SKW глоба, те във всеки случай не

могат да се позовават на принципа за равно третиране и на решение от 23 януари 2014 г., Gigaset/Комисия (T-395/09, непубликувано, EU:T:2014:23), за да оспорят размера на определените им от Общия съд глоби.

- 60 На последно място, и предвид изложеното по-горе, дори да се предположи, че са основателни, не могат да бъдат уважени възраженията на жалбоподателите, които се основават на нарушаването, от една страна, на правото им на изслушване, и от друга страна, на задължението за мотивиране, поради обстоятелството че Общият съд не е разгледал техния довод, основан на нарушение на принципа на равно третиране.
- 61 Следователно третото основание трябва да бъде отхвърлено отчасти поради неотносимост и отчасти по същество.

По четвъртото основание — нарушение на принципа на правната сигурност, на принципа nulla poena sine lege certa, както и на задължението за мотивиране

Доводи на страните

- 62 В рамките на четвъртото основание, което е изтъкнато при условията на евентуалност и с което се оспорват едновременно точка 288 от обжалваното съдебно решение и точка 2, първо тире, in fine от неговия диспозитив, жалбоподателите поддържат, че Общият съд е допуснал грешка при прилагането на правото, като не е посочил изрично, че плащането от страна на SKW имало като двойна последица погасяването не само на тяхното задължение, но и на задължението на Gigaset, и добавят, че вследствие на този пропуск е възможно при събирането на наложените им глоби Комисията да оспори погасителното действие в полза на Gigaset на евентуално плащане от страна на SKW. В това отношение те изтъкват, че ако Комисията приемела, че при плащане от страна на SKW било погасено само тяхното задължение, но не и задължението на Gigaset, те не могли да определят размера на сумата, която трябвало в крайна сметка да платят, а евентуално сезираният със спор по този въпрос национален съд не можел да се произнесе по него.
- 63 По този начин Общият съд нарушил не само водещия в областта на солидарната отговорност при плащането на глоби принцип на правната сигурност, а и принципа nulla poena sine lege certa, своето задължение за мотивиране и член 296 ДФЕС.
- 64 Комисията твърди, че това основание е ново и поради това е недопустимо, както и че то във всички случаи трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

- 65 В самото начало следва да се отбележи, че в рамките на разглежданото основание, с което се оспорват едновременно точка 288 от обжалваното съдебно решение и точка 2, първо тире, in fine от неговия диспозитив, жалбоподателите поддържат, че Общият съд допуска грешка при прилагането на правото, като посочва, че евентуално платените от SKW суми за наложените му с член 2, букви е) и ж) от спорното решение глоби погасявало само задължението на жалбоподателите.
- 66 Съгласно постоянната практика на Съда правният интерес представлява условие за допустимостта, което трябва да продължава да съществува до постановяването на решение по същество от съда. Такъв интерес съществува само когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (решение от 24 март 2011 г., Ferrero/CXВП, C-552/09 P, EU:C:2011:177, т. 39 и цитираната съдебна практика).

- 67 Това условие за допустимост важи както за жалбата като цяло, така и за всяко от изтъкнатите в неяна подкрепа основания.
- 68 В конкретния случай, както посочва генералният адвокат в точки 96 и 98 от своето заключение, в точка 288 от обжалваното съдебно решение, както и в точка 2, първо тире, *in fine* от неговия диспозитив Общият съд изрично предвижда, че плащанията на SKW за глобите, наложени му с член 2, букви е) и ж) от спорното решение, имат погасителен ефект по отношение на глобите, на които са осъдени жалбоподателите. Така разглежданото основание по същество се свежда до искането Съдът да признае в полза на трето лице, в случая на Gigaset, погасителното действие на тези плащания, от което жалбоподателите не могат да извлекат никаква полза.
- 69 Ето защо четвъртото основание за обжалване трябва да се отхвърли като недопустимо.

По петото основание — нарушение на член 81 ЕО, на член 23 от Регламент № 1/2003, както и на принципа на равно третиране, на правото на изслушване на жалбоподателите и на задължението за мотивиране

Доводи на страните

- 70 В рамките на петото основание, което жалбоподателите изтъкват при условията на евентуалност и с което се оспорват едновременно точка 288 от обжалваното съдебно решение и точка 2, първо тире от неговия диспозитив, жалбоподателите упрекуват Общия съд, че при преразглеждането на размера на наложените им глоби е нарушил член 81 ЕО, член 23 от Регламент № 1/2003, както и принципа на равно третиране, правото на изслушване и задължението за мотивиране, тъй като от частта от глобата, която се счита за платена от жалбоподателите в случай на плащане от страна на SKW, е приспаднал неправомерно предоставеното му намаление на глобата на основание на Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер, без да се произнесе по техните доводи по този въпрос.
- 71 В този смисъл жалбоподателите твърдят, че при липсата на намаление на глобата, от което SKW се ползвало неправомерно на основание подаденото от тях искане за намаляване на размера на глобата в своя полза, а не в полза на SKW, частта от глобата, наложена на жалбоподателите в точка 2, първо тире от диспозитива на обжалваното съдебно решение — а именно 2,49 милиона евро — по отношение на която извършваните от SKW плащания имат погасително действие, щяла да бъде в по-голям размер и да възлезе на 3,47 милиона евро. От това следвало, че по този начин в ущърб на жалбоподателите Общият съд косвено е взел предвид неправомерно намаляване на глобата в полза на SKW.
- 72 Затова жалбоподателите искат от Съда да постанови, че плащанията от SKW водят до погасяване на задълженията на Degussa до размер 3,47 милиона евро.

Съображения на Съда

- 73 В рамките на разглежданото основание жалбоподателите упрекуват Общия съд, че по отношение на глобата в размер на 2,49 милиона евро, която им е наложил солидарно в точка 2, първо тире от диспозитива на обжалваното съдебно решение, е установил погасително действие спрямо Degussa на извършваните от SKW плащания по наложените му по член 2, букви е) и ж) от спорното решение глоби до размер 2,49 милиона евро, а не до 3,47 милиона евро.

- 74 В това отношение следва да се отбележи, че по силата на механизма, присъщ на солидарно наложената от Общия съд глоба на жалбоподателите по точка 2, първо тире от диспозитива на обжалваното съдебно решение, понастоящем вече е възможно извършените от SKW плащания по наложените му с член 2, букви е) и ж) от спорното решение глоби да погасяват задължението на жалбоподателите за целия размер на глобата от 2,49 милиона евро, която им е наложена солидарно.
- 75 Както обаче посочва генералният адвокат в точка 106 от своето заключение, SKW не може да бъде задължено да заплати, дори частично, сумата от 1,24 милиона евро, предвидена в точка 2, второ тире от диспозитива на обжалваното съдебно решение. Всъщност, както следва от точка 289 от обжалваното съдебно решение и от точка 2, второ тире от неговия диспозитив, които не се оспорват в рамките на настоящото производство по обжалване, този размер на глобата е наложен само на Degussa поради повторността на нарушението и следователно евентуално извършените от SKW плащания по наложената му глоба нямат отражение върху него.
- 76 Ето защо петото основание трябва да бъде отхвърлено
- 77 Следователно жалбата трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

По съдебните разноски

- 78 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.
- 79 Съгласно член 138, параграф 1 от посочения процедурен правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.
- 80 Тъй като Degussa и AlzChem са загубили делото и Комисията е поискала да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски, те понасят направените от тях съдебни разноски и се осъждат да заплатят направените от Комисията съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Evonik Degussa GmbH и AlzChem AG понасят направените от тях съдебни разноски и се осъждат да заплатят направените от Европейската комисия съдебни разноски.

Подписи